

«Ὅταν εἶχα, δὲν εἶχα,
καὶ τώρα ποῦ δὲν ἔχω, ἔχω.»

Ἡ παροιμία αὕτη αἰνιγματώδης οὔσα, διὰ παραφράσεως γίνεται καταληπτή· ἦτοι ὅταν εἶχα πλούτον, δὲν εἶχα νοημοσύνην τοιαύτην, οἷα νὰ μὲ ἀναδείξῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ σημαίνοντα καὶ ἀνάλογον βαρύτητα ἔχοντα· νῦν δὲ ὅτε πτωχὸς εἰμι, ἔχω μὲν νοῦν, ἀλλὰ νοῦς ἀνευ πλούτου δὲν δύναται νὰ μὲ ἀναδείξῃ ἀναλόγως τῆς ἐμῆς βουλήσεως. Ὅθεν ὑπομονή.

«Ἦθρ' ἡ τύφη μας τὸ γυντὶ (1) σ' τῆρ πόρτα.»

Ἐπὶ τῶν εὐκόλως ἀποκτώντων τὰ μέσα τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφευγόντων μὲν τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν ἐξαναγκαζομένων διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀρμοδίου καιροῦ ἐπὶ τῷ ἐργάζεσθαι.

«Κ' ἐγὼ κακὰ πατρειύτηκα,
κι' ὅπου μ' ἐπῆρ' ἄς κλαίῃ.»

Καὶ ταύτης διττὴ ἡ ἐφαρμογή· ἢ δὴλ. καὶ ἐπὶ κακῶς ὑπανδρευομένων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐξαναγκαζομένων ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν πράττειν τι.

«Ἡ βάρει νὰ σὲ φοβοῦνται,
ἢ κλαίῃ νὰ σὲ λυποῦνται.»

Ἡ δυνατὸς πρέπει νὰ ἦσαι καὶ τότε σὲ φοβοῦνται, ἢ «ἀχαμνόμερος» (famejus,) ὅπως λέγουσιν ἐν Μάνῃ, καὶ τότε δὲν σὲ πειράζουσι, μάλιστα σὲ λυποῦνται, διότι ἐν ἰκεσίᾳ ἀπαιτεῖς τὰ δίκαιά σου.

Β'. Δημοτικὴ ποίησις.

(Ἔσχα φαλλόμενον τὰ Θεοφάνεια.)

«Σήμερ' ἄν τὰ Φῶτα κι' ὁ φωτισμός
«Καὶ χαραῖς μεγάλαις τ' ἀφέντη μας. (Χριστοῦ)
«Περπατ' ἡ κυρά μας ἡ Παραγιά
«Σπάρρανα βαστένει, κερὶ κρατεῖ
«Τοῦ ἀφέντ' Ἀγλάνην περικαλεῖ :
«Ἀγλέ μου Ἀγλάνη καὶ Βαφτιστή
«Δύνασαι, βαφτίζεις Θεοῦ παιδί ;
«Δύναμαι, βαφτίζω καὶ δὲν τρομῶ (2)
«Εἰς τὸν Ἰορδάνη τὸν ποταμό.
«Τάκουσε πουλάκι κι' ἐλάλησε
«Τάκουσ' ἡ μητέρα κ' ἐδάκρυσε.
«Σώπα σὺ, πουλάκι, καὶ μὴ λαλήσ.
«Σώπα σὺ, μητέρα, καὶ μὴ δαρήσ.
«Ἀγρο θ' ἀναβοῦμε σ' τὸν Κύριο
«Νὰ μᾶς ρίξῃ δρόσο καὶ λίθαρο,

(1) Γυνί· τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον τὸ ὄνιον, μετὰ τοῦ Αἰολικοῦ διγάμματος, ὑπερ διασώζεται ἐν Λακωνίᾳ ἕπως καὶ ἐν Ἠπείρῳ.

(2) Τρομῶ, ἀντὶ τολμῶ.

«Νὰ λουστοῦν ἡ βρύσαις μὲ τὰ νερά,
«Νὰ λουστῇ κι' ἀφέντης μὲ τὴν κυρά »
Ἐν δὲ Ἠπείρῳ λέγεται ὡς ἑξῆς τὸ αὐτό.
«Σήμερ' ἄν τὰ Φῶτα κι' ὁ φωτεινός
«Ἐχει χαρὰ μεγάλη κι' ὁ χριστιανός
«Γεννήθηκε παιδάκι καὶ πάει νὰ βαφτισθῇ.
«Βαφτίζονται ἡ βρύσαις καὶ ὁ λαὸς τὰ νερά
«Βαφτίζετ' Ἰορδάνης ὁ μέγας ποταμός.
«Ἀγρό ναι τῆς κυρᾶς μας τῆς Παραγιάς
«Κάθειτ' ἡ κυρά μας ἡ Παραγιά
«Σπάρρανο ὄφαινει κι' ἄγιον κρατεῖ
«Ἀγιέ μου Ἀγλάνη καὶ Βαφτιστή.»
(Τὰ δὲ λοιπὰ ὡς τοῦ πρώτου.)

ΠΟΙΗΣΙΣ (1).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ.

Ἄν ἰδῆς ποτὲ ν' ἀνθίζῃ
Ἐνα ῥόδο στὰ βουνά,
Καὶ τὴ ῥάχι νὰ στολίζῃ
Ποῦ τὸ πόδι σου περνᾷ

Ἄν ἀκούσης στὸ πλευρό σου
Τερπνὴ αὔρα νὰ φυσᾷ
Καὶ στὸν κάτασπρο λαϊμό σου
Τὰ μαλλιά σου νὰ σκορπᾷ

Ἄν στὸ δρόμο σ' ἀπαντήσης
Χορταράκι δροσερό
Καὶ τὸ γγίσσης, τὸ πατήσης
Μ' ἕνα πόδι σου ἑλαφρό

Εἴμ' ἐγὼ, χρυσὸ πουλάκι,
Εἶμαι αὐτὸ τὸ ῥόδο ἐγὼ,
Εἴμ' ἐγὼ τὸ χορταράκι,
Τ' ἀεράκι τὸ τερπνό !

Ἡ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΘΕΝΤΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Μὴ στὸ μάρμαρο μ' ἀπλώσης
Ποῦ τὰ λείψανά μου κλεῖ,
Μὴ τὴν ἀσπλαχνη σιμώσης
Καὶ φιλήσυχή μου γῆ.

Λάβε ὀπίσω τοὺς ἀνθούς σου,
Ἀργὰ δάκρυα δὲν ζητῶ,
Τὰ λουλαύδια τοὺς κλαυθμούς σου
Πεθαμένος δὲν ψηφῶ.

(1) Τὰ ἀνωτέρω ἔσχα καὶ τὰ ἐπομένως ἐκδοθησόμενα ὡς συνέχεια αὐτῶν, μεταφράσθησαν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνθυπ. Κ. Φιλίππου Γ. Δούζη.

Ἐπρεπε νὰ μοῦ χάρισης
Μιά βοήθεια, μὴ ματιά,
Πρὶν ἀχάριστη μ' ἀφήσης
Νὰ πεθάνω μὴ φορά.

Τώρα τί μέσ' στὴν ἐρημιὰ μου
Ὁ κλαυθμὸς τί ὠφελεῖ;
Σκληρὰ σέβου τὴν σκιά μου
Κ' ἄφες τὴ νὰ κοιμηθῇ!!

Τ' ΑΗΛΟΝΙ.

Λάμπει, ἀστράφτει χρυσὸ φεγγαράκι,
Σιγλή, τερπνὴ νύχτα διαβαίνει,
Οὐδ' ἀέρι π' ἀκούς ν' ἀνασαινή,
Δὲν ἀκούς νὰ σαλεύῃ κλαδί!

Μοναχὰ τ' ἀηδονάκι ἀγροικέται
Τὸ τραγοῦδι γλυκὰ ν' ἀρχινάη
Κι' ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κει νὰ πετάη
Καὶ τὸ ταῖρι νὰ κρᾶζῃ γλυκὰ.

Νά! κι' αὐτὸ π' ἀγροικᾷ τὴ λαλιά του
Ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα πετιέται,
Καὶ σεμνὰ καὶ γλυκὰ τ' ἀπλογέται
— Μὴ μοῦ κλαῖς, μὴ μοῦ κλαῖς κ' εἶμαι ἐδῶ. —

Κύττα! κύττα! χαϊδεύονται ἀκόμη:
Ἄχ! καὶ σὺ πῶς δὲν εἶσαι σιμά μου
Γιὰ νὰ πάρης τὰ πρῶτα φιλιὰ μου,
Νὰ μοῦ 'πῆς—σ' ἀγαπῶ—μὴ φορά!!

ΔΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Γῆ καυμένη, τί τρομάζεις
Ἄν ὁ ἥλιος σιγαλὰ
Τοὺς ἀτμοὺς ποῦ νύχτα βγάζεις,
Λίγο λίγο ἀπορρόφᾷ;

Τοὺς ἀτμοὺς ποῦ κλέφτει ὁ ἥλιος
Σὰ βροχὴ τοὺς μεταβάλλει
Καὶ πρὸς σὲ τοὺς ρίπτει πάλι
Γιὰ νὰ θρέψῃς τοὺς κάρπους!

Γιὰ νὰ ἰδῆς τὰ λουλουδάκια
Πάλιν εὐμορφα ν' ἀνθοῦν,
Τὰ πτωχὰ τὰ ποταμάκια,
Τὰ νερά τους νὰ κυλοῦν.

Τί λοιπὸν καὶ σὺ λυπεῖσαι
Μυριοθέλητρ' ἀγγελέ μου,
Ἄν ἐτόλμησα ποτέ μου,
Νὰ σοῦ κλέψω δυὸ φιλιὰ;

Η ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΠΟΗΤΟΥ.

Καλιέργησα δαφνούλα
Κ' ἔκαμν μὴ προσευχὴ
Νὰ μοῦ ἀζίνῃ φουντοτούλα
Σὰν παρθένα δροσερή.

Τὴ βροχὴ παρακαλοῦσα
Νὰ τῆς δώσῃ νέα κλαδιά
Τὸ βορι' ἀναθεματοῦσα
Καὶ τὰ χιόνια τὰ πολλά.

Συμφορὰ μου! τὸ γνωρίζω,
Πολὺ ἀργὰ θ' ἀναστηθῇ
Ἡ δαφνούλα ποῦ ποτίζω,
Κάθε βράδυ, κάθε αὐγῆ.

Πλὴν καλλίτερα ν' ἀργήσῃ
Ξεφυτρώνει πάντ' ἀργὰ,
Ὅποιο δένδρο θὰ νὰ ζήσῃ
Πολλὰ χρόνια στὰ βουνά.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Προχθὲς μέσα στὸν ὕπνο μου
Εἶδα τὴ Λάουρά μου,
Τὴν εἶδα μεσ' στὰ σύγνεφα
Νὰ κάθετε σιμά μου,
Τὸ βλέμμα τὸ ὑπερήφανο
Εἶχε ταπεινωμένο,
Τὸ χέρι μου σφιγμένο
Στὰ χέρια τῆς γλυκὰ.

Καὶ μ' ἔλεγε—στὸν Ὀλυμπο
Τώρα μ' ἐμὲ θὰ ζήσης,
Ἐγὼ μ' αὐτὴ ποῦ ἠθέλησες
Στὸν κόσμον ν' ἀγαπήσης,
Κι' ὅπου ἄφησα τὰ νιάτα μου
Νεκρὰ προτοῦ γηράσουν
Τὰ κάλλη τους νὰ χάσουν
Σὲ τάφο σκοτεινὸ.

Ἄλλ' αἴφνης ἐσιώπησε,
Τὸ χέρι παραιτάει,
Σὰν ἄγγελος σηκώνεται,
Σὰν τὸ πουλί πετάει...
Ἄχ! Τὸ Χερουδαῖμ ἐκεῖνο
Σύσσωμος εἶθε μείνω
Στὰ σύγνεφα ψηλά!!

